

60 מַחֲבַת הַיָּא, וְאִף עַל פִּי כֵן קָא קְמִיין לָהּ – קוּמְיָן מִמְנָה לְשׁוּם מִנְחַת
61 מִרְחֶשֶׁת, כִּי מַעֲשִׂיָה מוֹכִיחִין מַאי הוּי – מַה בִּכְך שִׁמְעִישָׁה מוֹכִיחִים,
62 הָא מֵעֵקֶר קָא עֵקֶר לָהּ – וְהָרִי כִיּוֹן שִׁיּוּדַע שְׁהִיא מַחֲבַת, וּמְכוּיִן
63 בְּקִמְצָתָהּ לְשֵׁם מִרְחֶשֶׁת, עוֹקֵר אַת שְׁמָה, אֱלָא לָאו וְדָאֵי מְדוּבֵר,
64 דְּבִקְבֹר הַכֹּהֵן שִׁמְרַחֶשֶׁת הִיא, וְקָא קְמִיין לָהּ לְשׁוּם מִרְחֶשֶׁת,
65 וְמַעֲרָה, שְׁהִיתָה מַחֲבַת, אֲךָ לֹא כִיּוֹן לַעֲקוֹר שְׁמָה, דְּהִקְאָ הוּא –
66 שְׁדוּקָא בִּאּוּפֵן זֶה, מִשׁוּם דְּמַעֲשִׂיָה מוֹכִיחִין עֲלֶיהָ אִין מַחֲשַׁבְתּוּ
67 מוּעִילָה לְפִסּוּל, וְלֹא מִשׁוּם שְׁהִיא עֲקִירָה בְּטַעוּת, הָא בְּעֲלָמָא,
68 בְּקִרְבָּנֹת לֹאן מַעֲשִׂיָה מוֹכִיחִים עֲלֵיהֶם, עֲקִירָה בְּטַעוּת הוּא
69 עֲקִירָה, הִיא שְׁמָה הַסּוּבֵר שְׁעֲקִירָה בְּטַעוּת אִינְה עֲקִירָה.
70 מִתְרַצָּת הַגְּמָרָא: אָמַר לִיה אֲבִי רַבִּי זִירָא, לְעוֹלָם מְדוּבֵר בְּבִרְיָתָא,
71 דִּדְעָה הַכֹּהֵן דְּמַחֲבַת הִיא, וְקָא קְמִיין לָהּ לְשׁוּם מִרְחֶשֶׁת, וְאִין זֶה
72 עֲקִירָה בְּטַעוּת, וְדִקְא אֲמַרְת – וְזֵמָה שְׁהַקְשִׁית, כִּי מַעֲשִׂיָה מוֹכִיחִין
73 עֲלֶיהָ מַאי הוּי, אִינְה קְשָׁה, מִשׁוּם שְׁמָה שְׁאִמֵּר (רַבָּא) [רַבָּה],
74 לְמַעֲמִיָה – לְשִׁיטְתוֹ אִמֵּר זֹאת, דְּאָמַר (רַבָּא) [רַבָּה] (לַעֲלָב), מַחֲשָׁבָה
75 דְּלֹא מִינְבְּרָא – שְׁאִין יִכְרַב בְּהָ שְׁאִינָה אִמֵּת, כְּגוֹן בְּקִרְבָּנֹת בְּהַמָּה,
76 שְׁאִין יִכְרַב בְּמַעֲשִׂיּוֹ שְׁאִין זֶה הַקְרָבֵן שְׁחִישֵׁב עֲלָיו, פְּסָל רַחֲמָנָא –
77 פְּסָלָה הַתּוֹרָה, וְאִילוּ מַחֲשָׁבָה דְּמִינְבְּרָא שְׁאִינְה חוֹשֵׁב אִמֵּת, כְּגוֹן
78 בְּמִנְחוֹת, שְׁנִיכֵר בְּמַעֲשִׂיּוֹ שְׁאִין זֶה הַמִּנְחָה שְׁחִישֵׁב עֲלָיו, לֹא פְּסָל
79 רַחֲמָנָא, לְפִי שְׁאִינָה נַחֲשַׁבַת כְּמַחֲשָׁבָה. וְלִכֵּן אִין מַחֲשַׁבַת שְׁלֹא לְשִׁמָּה
80 פּוֹסְלַת בְּמִנְחוֹת, אֲפָּ שְׁבֻכּוּנָה עוֹקֵר אַת שְׁמָה, וְאִין רֵאִיָה מִן הַבְּרִיָּתָא
81 שְׁעִירָה בְּטַעוּת נַחֲשַׁבַת עֲקִירָה.

משנה

82 המשנה מפרטת מצוות נוספות שאינן מעכבות זו את זו: הַתְּמִידִין –
83 שְׁנֵי כְּבָשִׂים שִׁמְקִירִיבִים לְעוֹלַת הַתְּמִיד, הָאֶחָד בְּשַׁחֲרִית וְהַשֵּׁנִי בֵּין
84 הָעֶרְבִים, אִין מַעֲבָבִין אֶת הַמוֹסְפִין – שְׁאִם הִבִּיאוּ מוֹסְפִים קוֹדֵם
85 לְתַמִּיד אִינֵם נִפְסְלִים בְּכָךְ. וְלֹא הַמוֹסְפִין מַעֲבָבִין אֶת הַתְּמִידִין –
86 שְׁאִם הִבִּיאוּ תַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים קוֹדֵם לְמוֹסְפִים אִינֵם נִפְסְלִים בְּכָךְ.
87 וְלֹא הַמוֹסְפִין מַעֲבָבִין זֶה אֶת זֶה – שְׁכֹּאֲשֶׁר מִבִּיאִים כְּמָה קִרְבָּנֹת
88 מוֹסְפִים, אִין אֵלּוּ מַעֲכָבִים אֶת אֵלּוּ.
89 דִּין נוֹסֵף: אִם לֹא הִקְרִיבוּ כֶּבֶשׂ לְעוֹלַת הַתְּמִיד בְּבֹקֵר, אֲפָּ עַל פִּי כֵן
90 יִקְרִיבוּ אֶת שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים, שְׁאִין הִרְאִשׁוּן מַעֲכָבוּ. וְאֲפָּ אִם הִכְהִנִים
91 שִׁנְבָחוּ לְהַקְרִיבוּ לֹא הִקְרִיבוּהוּ בְּבֹקֵר בְּמוֹזֵד, רִשְׁאִים לְהַקְרִיב
92 בְּעַצְמָם בֵּין הָעֶרְבִים.
93 דְּעַה הַחֻלְקַת: אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִימְתִי רִשְׁאִים אוֹתָם הַכְהִנִים
94 לְהַקְרִיב בֵּין הָעֶרְבִים, דּוּקָא בְּזֵמַן שְׁלֹא הִקְרִיבוּהוּ בְּבֹקֵר מִפְּנֵי שְׁהָיוּ
95 אֲנֻסִין אוֹ שׁוֹנְגִין. אֲבָּל אִם הָיוּ מוֹזִדִין וְלִכֵּן לֹא הִקְרִיבוּ כֶּבֶשׂ
96 בְּבֹקֵר, קְנֻסוֹת חֲכָמִים שְׁלֹא יִקְרִיבוּ בְּעַצְמָם בֵּין הָעֶרְבִים, אֵלּא
97 אַחֲרֵים יִקְרִיבוּהוּ.
98

99 המשנה מביאה דין דומה בענין הקטורת, שמוצאה להקטיר ממנה
100 משקל מנה בכל יום, מחציתו בבוקר ומחציתו בין הערבים: אִם לֹא
101 הִקְטִירוּ קְטוֹרֶת בְּבֹקֵר, יִקְטִירוּ בֵּין הָעֶרְבִים, וְיִקְטִירוּ אוֹ בְּמִשְׁקַל
102 מַחֲצִית הַמִּנְה בְּלִבְדָּ.
103 דְּעַה הַחֻלְקַת: אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְכוּלָּהּ הִיָּתָה קְרִיבָה בֵּין הָעֶרְבִים
104 – כֹּאֲשֶׁר מְקַטְרִים רַק בֵּין הָעֶרְבִים, יִקְטִירוּ בְּמִשְׁקַל מִנְה שְׁלֵם.
105 רַבִּי שְׁמַעוֹן נוֹתֵן טַעַם לְדַבְרֵיו מְדוּעַ צְרִיךְ לְהַקְטִיר אֶת כּוֹלָהּ: מִפְּנֵי
106 שְׁאִין מַחֲנִיבִין [–חֻנְכִים] אֶת מוֹזְבָּה הַהֵךְ לְהַתְחִיל לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ
107 לְרֵאשׁוֹנָה, אֱלָא בְּקְטוֹרֶת הַסְּפִימִים בֵּין הָעֶרְבִים, וְזֹאת מְקַטְרִים מִשְׁקַל
108 מִנְה שְׁלֵם בְּפַעַם אַחַת. לְפִיכֵךְ גַּם בְּשֹׂאֵר יָמִים כְּשֹׂאֵל הַקְטִיר בְּשַׁחֲרִית
109 מְקַטֵּיר בֵּין הָעֶרְבִים אֶת כּוֹלָהּ.

110 ומביאה המשנה דין חינוך בכלים נוספים שהיו בבית המקדש: וְלֹא
111 מַחֲנִיכִים אֶת מוֹזְבָּה הַעוֹלָה אֱלָא בְּהַקְרַבְתָּ תַמִּיד שֶׁל שַׁחַר. וְלֹא אֶת
112 הַשּׁוֹלְחָן שֶׁל לַחֵם הַפָּנִים אֱלָא בְּלַחֵם הַפָּנִים, בְּשִׁבְתָּ. וְלֹא אֶת
113 הַמְּנוֹרָה אֱלָא בְּהַדְלַקְתָּ כָּל שִׁבְעָה נְדִוְתֶיהָ, בֵּין הָעֶרְבִים.

גמרא

114 שנינו במשנה שתמידים ומוספים אינם מעכבים אלו את אלו. הַגְּמָרָא
115 הַמִּשְׁךָ בַּעֲמוּד קִנְדָּ

1 מתרצת הגמרא: הַתְּנָא אִזְוַת תּוֹרַת הַעוֹלָה' (ויקרא א) רַבָּה, קְמִידָּ
2 לִיה – עַל הַפְּסוּק 'אֶת תּוֹרַת הַעוֹלָה' נִסְמַךְ הַתְּנָא, שִׁמְלַמְדוּנָה, שְׁתּוֹרָה
3 אַחַת [וְדִיִּינוּ, דִּין אַחַד] יֵשׁ לְכָל דְּבַר שְׁדִינוּ לְעֵלּוֹת לְמוֹזְבָּה, שְׁאִם עֵלָה
4 לְמוֹזְבָּה לֹא יֵרֵד אֲפָּ אִם הוּא פּוֹסֵל. וְהַלִּימוּד מִיּוֹצֵא שְׁכַשֵּׁר בְּבִמָּה
5 שְׁהִבִּיאָה הַבְּרִיָּתָא, אִינְה אֵלּא אִסְמַכְתָּא וְסִימָן לְדַבְּרָ בְּלִבְדָּ, וְאִין
6 לְהוֹכִיחַ מִמְנָה שְׁלַמְדִים דְּבַר שְׁלֹא בְּהַכְשִׁירוּ מְדַבֵּר שְׁבַהכְשִׁירוּ.

7 הַגְּמָרָא מִבִּיאָה דִּין נוֹסֵף בְּשִׁלְמֵי עֲצַרַת שְׁשִׁינָה בְּשִׁחִיטָתָם: תְּנִי רַבָּה
8 בְּרַב הַנָּחַ קְמִיָה דְרַב – לְפָנֵי רַב, כִּבְשִׂי שְׁלַמֵי עֲצַרַת שְׁשִׁחִיטָתָם
9 לְשׁוּם אֵילִים, שְׁאִמֵּר בְּשַׁעַר שְׁשִׁחִיטָתָם, שְׁשׁוּחֶטֶס לְשֵׁם אֵילִים, בְּשִׁרְיָן,
10 וְלֹא עֲלוּ לְבַעֲלִים לְשׁוּם חוֹבָה, וְלֹא יִצְאוּ הַצִּיּוֹר יְדֵי חוֹבָתָם וְצִרְיָכִים
11 לְהִבִּיאַ כְּבָשִׂים אַחֲרֵים.

12 אָמַר לִיה רַב לְרַבָּה בְּרַב הַנָּחַ, אִין הִדִּין כֵּן, אֵלּא עֲלוּ וְעֲלוּ הַכְּבָשִׂים
13 לְצִיּוֹר לְחוֹבָתָם.

14 הַגְּמָרָא מִבִּיאָה מַחֲלוּקַת דְּבַרְיָ רַב: אָמַר רַב הַסְּרָא, מִסְתַּבְּרָא
15 מִלְּתִיָה דְרַב – נִרְאָה לִי לְבֹאֵר אֶת דְּבַרֵי רַב, בְּכִסְבֹּר הַשּׁוּחֵט,
16 שְׁהַקְרָבָנֹת שְׁשׁוּחֶט הֵם אֵילִים, וְיִשְׁחֲטוּן לְשׁוּם כְּבָשִׂים – וְאִמֵּר
17 שְׁשׁוּחֶטֶס לְשֵׁם כְּבָשִׂים, שְׁבִאּוּפֵן זֶה עֲלוּ לְצִיּוֹר לְחוֹבָתָם, שְׁהָרִי
18 כְּבָשִׂים לְשׁוּם כְּבָשִׂים נִשְׁחָטוּ, וְאֲפָּ שְׁהִיא סְבוּר שְׁהֵם אֵילִים, הָרִי לֹא
19 פִּירַשׁ בְּפִיו, וּמַחֲשַׁבְתּוֹ לְבֵד לֹא מוּעִילָה, אֲבָּל כְּכֹּסֵר שְׁאֵילִים הֵם,
20 וְיִשְׁחֲטוּן לְשׁוּם אֵילִים, לֹא עֲלוּ לְצִיּוֹר לְחוֹבָתָם, מִשׁוּם שְׁשׁוּחֶטֶס שְׁלֹא
21 לְשִׁמָּם, וְאֲפָּ שְׁטוּעָה הִיא, עֲקִירָה בְּטַעוּת הוּא עֲקִירָה – מַחֲשַׁבַת
22 שְׁלֹא לְשִׁמָּה הַעוֹקֶרֶת אֶת שֵׁם הַקְרָבֵן לְשֵׁם קְרָבֵן אַחַר, עוֹקֶרֶת אֲפָּ
23 בְּטַעוּת, שְׁלֹא הַתְּכוּיִן הַכֹּהֵן לְכָךְ.

24 וְרַבָּה אָמַר, עֲקִירָה בְּטַעוּת לֹא הוּא עֲקִירָה, וְלִכֵּן אֲפָּ אִם שְׁחֶטֶס
25 לְשֵׁם אֵילִים, עֲלוּ הַכְּבָשִׂים לְצִיּוֹר לְחוֹבָתָם, מִשׁוּם שִׁמְחַשְׁבַת שְׁלֹא
26 לְשִׁמָּה שְׁהִיתָה בְּטַעוּת, אִינְה מוּעִילָה.

27 מְקַשָּׁה רַבָּה עַל שִׁיטַת עֲצוּמָה: אָמַר (רַבָּא) [רַבָּה] וְמוֹתְבִינֵי אִשְׁמַעְתִּין
28 – יֵשׁ לִי לְהַקְשׁוֹת עַל דְּבַרֵי, שְׁשִׁינְוֵי בְּמִשְׁנָה (נִישִׁין נִדָּא), הַכְּהִנִים שְׁפִיגְלוּ
29 בְּמִקְדָּשָׁה, שְׁעַבְדוּ אַחַת מִעַבּוּדוֹת הָדָם בְּמַחֲשַׁבַת חוּץ לְזִמְנָה, וּבְכָךְ
30 הַתְּפִלָּה הַקְרָבֵן נִפְסְלָה, אִם הָיוּ מוֹזִדִין, תְּיִיבִין לְשֵׁלֵם לְבַעֲלִים אֶת דְּמֵי
31 הַקְרָבֵן. וּמִדִּיק רַבָּה: מִשְׁמַע שְׁדוּקָא מוֹזִידִים חִיִּיבִים, הָא שׁוֹנְגִים
32 פְּטוּרִין. וְתִנִּי עֲלָה – עַל מִשְׁנָה זֶה, שְׁפִיגְלוּ פִּיגּוּל, אֲפָּ שְׁהִיוּ שׁוֹנְגִים.
33 הִיבֵי דְמֵי דִין זֶה שְׁפִיגּוּלֵם פִּיגּוּל אֲפָּ בְּשׁוּגָה, בִּאִיזָה אִופֵן מְדוּבֵר,
34 אֵילִימָא דִּדְעָה הַכֹּהֵן דְּתַמְטָא הִיא, שְׁנִאכְלַת לַיּוֹם וְלִילָה, וְקָא
35 מַחֲשָׁבָה – מַחֲשָׁבָה עֲלֶיהָ לְשׁוּם שְׁלָמִים, לֹאכְלָה כְּשִׁלְמִים לְשֵׁנִי
36 יָמִים וְלִילָה, וְהַתְּפִלָּה בְּכָךְ שְׁחִישֵׁב לֹאכְלָה חוּץ לְזִמְנָה, וְכִי הָא
37 שׁוֹנְגִין – וְכִי בִּאּוּפֵן זֶה נַחֲשָׁבִים שׁוּגִיגִים, וְהָרִי מוֹזִדִין הוּא, שְׁהָרִי
38 חִישְׁבוּ עֲלֶיהָ לְשֵׁם שְׁלָמִים אֲפָּ שִׁדְעוּ שְׁהִיא חֲטָאָה, אֱלָא לָאו וְדָאֵי
39 מְדוּבֵר, דְּבִקְבֹר הַכֹּהֵן שְׁלָמִים הוּא, וְקָא מַחֲשָׁבָה לְשׁוּם
40 שְׁלָמִים, וְטוּעָה הִיא שְׁהָרִי הִיא חֲטָאָה, וְאֲפָּ עַל פִּי כֵן קְתַנִּי שְׁפִיגּוּלֵן
41 פִּיגּוּל, אֱלָמָא – מוֹכַח שְׁעֲקִירָה בְּטַעוּת הוּא עֲקִירָה.
42 מִתְרַצָּת הַגְּמָרָא: אָמַר לִיה אֲבִי רַבָּה, לְעוֹלָם דִּדְעָה הַכֹּהֵן דְּתַמְטָא
43 הִיא, וְקָא מַחֲשָׁבָה בְּהָ בְּכוּנָה לְשׁוּם שְׁלָמִים, וּמְדוּבֵר בְּאִמֵּר מוֹתֵר,
44 שְׁהִיא סְבוּר שְׁמוּתֵר לְשַׁחֲטֵי חֲטָאָה לְשֵׁם שְׁלָמִים, וְנַחֲשָׁב שׁוּגֵג בּוּזָה,
45 אֲךָ אִין זֶה עֲקִירָה בְּטַעוּת.

46 הַגְּמָרָא מְקַשָּׁה קוּשִׁיא נוֹסֵפַת עַל דְּעַת רַבָּה: מְתִיב – הַקְשָׁה רַבִּי
47 זִירָא, שְׁנִינוּ בְּבִרְיָתָא (וְתוֹסַפְתָּא פ"א ד"א), רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כָּל מִנְחוֹת
48 שְׁנִקְמָצוּ שְׁלֹא לְשִׁמָּה, בְּשַׁרְוֹת, וְעֲלוּ לְבַעֲלִים לְשׁוּם חוֹבָה, לְפִי
49 שְׁאִין הַמִּנְחוֹת דּוֹמִת לְזֻבְחִים – לְקִרְבָּנֹת, שְׁדִינֵם שְׁאִם נַחֲשַׁטּוּ שְׁלֹא
50 לְשִׁמָּם, לֹא עֲלוּ לְבַעֲלִים לְשֵׁם חוֹבָתָם, מִפְּנֵי שְׁתַּקּוּמֵין מִנְחַת מַחֲבַת
51 לְשׁוּם מִנְחַת מִרְחֶשֶׁת, מַעֲשִׂיָה מוֹכִיחִין עֲלֶיהָ שְׁהִיא מִנְחַת מַחֲבַת
52 וְאִינְה מִנְחַת מִרְחֶשֶׁת כְּמֹה שְׁחִישֵׁב, וְכִמּוֹ כֵּן הַקּוּמֵין מִנְחַת חוּטָא אוֹ

53 מִנְחַת קְנָאוֹת שְׁבִיאָה חֲרָבָה [–יְבֻשָׁה] לְשׁוּם מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשִׁמָּן,
54 מַעֲשִׂיָה מוֹכִיחִין עֲלֶיהָ שְׁהִיא חֲרָבָה וְאִינְה בְּלוּלָה בְּשִׁמָּן כְּמֹה
55 שְׁחִישֵׁב, וְכִיּוֹן שְׁנִיכֵר שִׁמְחַשְׁבְּתוֹ שְׁקֵר אִינְה מוּעִילָה, אֲבָּל בְּזֻבְחִים
56 [–בְּקִרְבָּנֹת] אִינְה בֵּן, שְׁהָרִי שְׁחִישָׁה אַחַת לְכוּלָּהּ, וְקַבְּלָהּ אַחַת
57 לְכוּלָּהּ, וְהִיָּקָה אַחַת לְכוּלָּהּ, וְאִין שְׁנֵי בִינֵיהֶם בְּעַבּוּדָתָם, וְאִין
58 מַעֲשִׂיָה מוֹכִיחִים אִיזָה קְרָבֵן הֵם, וְלִכֵּן מַחֲשַׁבְתּוֹ מוּעִילָה.
59 מְסִיִּים רַבִּי זִירָא אֶת הַקּוּשִׁיא: הִיבֵי דְמֵי, אֵילִימָא דִּדְעָה הַכֹּהֵן דְּמִנְחַת

38 הגמרא דוחה את הראיה: לא – אין לפרש כך את המשנה בערכין,
 39 אלא לעולם כוונתה דאית ליה – שיש לו טלאים די צורכו לתמידים
 40 ולמוספים. והכי קא אמר, אין פוחתין מששה טלאים המבוקרין
 41 בלשבת המלאים בערב שבת שיש ראש השנה אחריה, כדי שיהיו
 42 כולם מבוקרים ארבעה ימים קודם שחיטה. היינו שיש דין מיוחד
 43 בקרבן התמיד שיהיה בדוק מכל מום ארבעה ימים לפני שחיטתו,
 44 ומפני שבשבת ובראש השנה אי אפשר לקנות טלאים מבוקרים מן
 45 השוק, צריך להכין ששה טלאים מבוקרים בלשבת הטלאים בערב
 46 שבת עבור התמידים של שלושת ימים אלו. ומפני – וכדעת מי שנויה
 47 משנה זו, כדעת התנא בן בנא, הסובר שכך דינו של קרבן
 48 התמיד. דתניא, בן בנא אומר, מנין לתמיד שפעון ביקור ארבעה
 49 ימים קודם שחיטה, תלמוד לומר בעולת התמיד (במדבר כ ח) 'את
 50 קרבני וגו' תשמרו להקריב לי במועדו, ולהלן לגבי קרבן פסח הוא
 51 אומר (שמות יב ג-ו) 'בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית אבת
 52 וגו' והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו
 53 אותו וגו'. ולומדים בגזירה שוה משמירה שנאמרה בקרבן פסח
 54 לשמירה שנאמרה בקרבן התמיד, מה להלן בקרבן פסח פעון ביקור
 55 ארבעה ימים קודם שחיטה, מהיום העשירי לחדש ניסן עד יום
 56 ארבעה עשר בו, אף כאן בקרבן התמיד פעון ביקור ארבעה ימים
 57 קודם שחיטה.
 58 הגמרא מקשה על ביאור זה: אמר ליה רבינא לרב אשי, הני ששה,
 59 שבעה הוו – וכי הטלאים הללו שיש להכין בלשבת הטלאים באותו
 60 ערב שבת, הם רק ששה, הרי שבעה טלאים צריך שיהיו שם, דהא
 61 איכא דצפרא דתלתא בשבתא – שהרי צריך להכין שם טלה נוסף
 62 לתמיד של שחר ביום שלישי בשבוע, שהוא למחרת ראש השנה,
 63 כיון שבמוצאי ראש השנה אין מדיחין לקנות טלאים.
 64 מקשה הגמרא על דברי רבינא: ולמעמיך – ולשיטתך, שצריך התנא
 65 למנות את כל הטלאים שיש להכין בעת ההיא בלשבת הטלאים, הרי
 66 תמניא הוו – שמונה טלאים צריך שיהיו שם, ולא רק שבעה.
 67 דהאיכא דתניא דמעלי שבתא – שהרי יש להכין שם טלה נוסף
 68 לצורך התמיד של יום ששי לפנות ערב, היות ומן הסתם בודקים את
 69 הטלאים ביום ששי בעוד היום גדול, ועדיין לא הוקרב התמיד של בין
 70 הערבים.
 71 מתרצת הגמרא: הא לא קשיא, דלכתר דאקריב קאמר – מפני
 72 שאפשר להעמיד את דברי התנא לאחר שהוקרב התמיד של בין
 73 הערבים, ועל אותו הזמן אמר שלא יהיו שם פחות מששה טלאים
 74 מבוקרים.

1 אלא פשיטא שמדובר במשנה דלית ליה – שאין לו מספיק כבשים
 2 גם לתמידים וגם למוספים, ובמקרה כזה אמרה המשנה שיכול
 3 להקריב או תמידים או מוספים כרצונו. ואי דיומיה, אמאי – ואם
 4 כוונת המשנה לתמידים ומוספים של אותו יום, מדוע רשאי להקריב
 5 את הכבשים למוספים במקום לתמידים, הרי תדיר ומקודש (תדיר)
 6 עדיף – הרי לתמידים יש עדיפות על המוספים משום שיש להם שתי
 7 מעלות שהם גם תדירים וגם מקודשים, ואילו למוספים יש רק מעלה
 8 אחת שהם מקודשים. אלא לאו דלמחר – אלא ודאי כוונת המשנה
 9 לתמידים של מחר, שאין להם מעלה של 'מקודש' מפני שהוא יום
 10 חול, וקתני שאין מעבדין זה את זה ויכול להקריב את הכבשים
 11 היום למוספים או לדחותם למחר ולהקריבם לתמידים. אלא כי
 12 תדיר נינהו – מוכח מכאן שתדיר לבד ומקודש לבד שוים
 13 בחשיבותם.
 14 דוחה הגמרא את ראיית רב חסדא: אמר ליה אביי לרב חסדא,
 15 לעולם יש להעמיד את משנתנו כפי שאמרת בתחילה, דאית להו
 16 ולקדם – שיש להם כבשים גם לתמידים וגם למוספים, ומדובר
 17 שהקדים את הקרבת המוספים לתמידים או להיפך. ונקא קשיא לך
 18 מהברייתא שאמרה שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר, שאסור
 19 להקדים את הקרבת המוספים, יש לתרץ שמצוה בעלמא הוא –
 20 איסור זה הוא מצוה לכתחילה בלבד, והמשנה מדברת לענין דיעבר,
 21 שאם עבר והקדים את המוספים לתמידים אין זה מעכב.
 22 מביאה הגמרא ראייה אחרת: תא שמע, נאמר במשנה בערכין (ג.)
 23 העוסקת בחיוב בדיקת הקרבנות מכל מום קודם לשחיטתם, שאין
 24 פוחתין מששה טלאים המבוקרין – בדוקים מכל מום, שאותם
 25 שומרים בלשבת המלאים שבבית המקדש כדי שסיפיקו ללשבת
 26 ולשני ימים טובים של ראש השנה. ולבאורה כוונת המשנה
 27 שצריכים להכין את ששת הטלאים שמא יארע שני ימי ראש השנה
 28 סמוך לשבת, ויסיפיקו הטלאים להביא מהם בשלושת ימים אלו שני
 29 תמידים בכל יום. ויש לברר היכי דמי, אילמא דאית ליה – אם
 30 נאמר שיש לו מספיק טלאים בין לתמידים ובין למוספים של שבת
 31 ושל ראש השנה, מדוע אומרת המשנה שצריך להכין רק ששה
 32 טלאים, הרי תמידין ומוספין טובא הוו – התמידים יחד עם
 33 המוספים הם הרבה יותר מששה. אלא לאו דלית ליה – אלא ודאי
 34 מדובר כאן שאין לו טלאים שסיפיקו גם לתמידים וגם למוספים,
 35 שצריך לשמור ששה טלאים לקרבנות התמיד של ראש השנה ולא
 36 להקריבם למוספי השבת. ושמע מינה שתמידין עדיפי ממוספים,
 37 הרי שתדיר עדיף ממקודש.

המשך ביאור למס' מנחות ליום רביעי עמ' א

15 קדושת היום, ולתמידים של מחר אין מעלה כזו כיון שמחר הוא יום
 16 חול.
 17 תשובת רב חסדא לרב אביי: אמר ליה רב חסדא, תניתוה
 18 – שינו זאת במשנתנו, 'התמידין אין מעבדין את המוספין ולא
 19 המוספין מעבדין את התמידין ולא (את) המוספין מעבדין זה את
 20 זה, ויש לברר, היכי דמי, אילמא דאית ליה ולקדם – אם מדובר
 21 כביש לו כבשים לתמידים ולמוספים, והכוונה שיכול להקדים איזה
 22 שירצה, הרי אי אפשר לפרש כך, והתניא, מנין שלא יהא דבר קרב
 23 על המזבח קודם לתמיד של שחר, תלמוד לומר לומר בענין סדר
 24 המערכה שעל המזבח (ויקרא ו ח) 'בער עליה הבהן עצים בבקר בבקר
 25 וערף עליה העולה' וגו', היינו שיערוך על האש את עולת התמיד,
 26 ואמר רבא שכונת הברייתא שהמילה 'העולה' מיותרת, ובאה
 27 ללמד שתהיה עולה זו ראשונה לכל קרבנות היום. לפיכך לא יתכן
 28 לפרש במשנתנו שיקדים את המוספים לעולת התמיד.

1 מביאה שאלה בענין זה: בעא מיניה רב חייה בר אבין מרב חסדא,
 2 ציפור שאין להן כבשים שסיפיקו לתמידין וגם למוספין, אי זה מהן
 3 קודם ודוחה את חבריו.
 4 הגמרא מבררת מה כוונת רב חייה בר אבין בשאלתו: היכי דמי,
 5 אילמא תמידין דיומיה ומוספין דיומיה – אם נאמר שכונתו
 6 שהתמידים והמוספים הם מקרבנות יום זה שעומד בו, פשיטא
 7 שתמידין עדיפי ממוספים, כי לתמידים יש ביום כזה שתי מעלות,
 8 דהוו להו דבר תדיר – מצוי בכל יום, ומקודש – וגם שנוספה בהם
 9 היום קדושה מפני שהוא יום טוב. והמוספים יש בהם רק המעלה
 10 של קדושת היום. אלא כוונתו לתמידין דלמחר – שנצרכים למחר,
 11 ומוספין דהאידנא – שנצרכים להיום. כגון שיש להם שני כבשים
 12 בשבת, האם יקריבום למוספי השבת, או לתמידים של מחר. והספק
 13 הוא, האם תמידין עדיפי שכן יש להם מעלה של תדיר, או דלמא
 14 מוספין עדיפי שכן יש להם מעלה דהוו להו מקודש מחמת

38 הגמרא דוחה את הראיה: **לא** – אין לפרש כך את המשנה בערכין,
 39 אלא **לעולם כוונתה דאית ליה** – שיש לו טלאים די צורכו לתמידים
 40 ולמוספים. **והכי קא אמר, אין פוחתין משה טלאים המבוקרין**
 41 **בלשבת המלאים** בערב שבת שיש ראש השנה אחריה, כדי שיהיו
 42 כולם מבוקרים **ארבעה ימים קודם שחיטה**. היינו שיש דין מיוחד
 43 בקרבן התמיד שיהיה בדוק מכל מום ארבעה ימים לפני שחיטתו,
 44 ומפני שבשבת ובראש השנה אי אפשר לקנות טלאים מבוקרים מן
 45 השוק, צריך להכין ששה טלאים מבוקרים בלשבת הטלאים בערב
 46 שבת עבור התמידים של שלושת ימים אלו. **ומני** – וכדעת מי שנויה
 47 משנה זו, כדעת התנא **בן בנן בנן**, הסובר שכך דינו של קרבן
 48 התמיד. **דתניא, בן בנן בנן**, **אמר, מנין לתמיד שפעון ביקור ארבעה**
 49 **ימים קודם שחיטה, תלמוד לומר בעולת התמיד** (במדבר כ ח) **את**
 50 **קרבני וגו' תשמרו להקריב לי במועדו, ולהלן לגבי קרבן פסח הוא**
 51 **אמר** (שמות יב ג-ו) **בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית אבת**
 52 **וגו' והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו**
 53 **אתו וגו' ולומדים בגזירה שוה משמירה שנאמרה בקרבן פסח**
 54 **לשמירה שנאמרה בקרבן התמיד, מה להלן בקרבן פסח פעון ביקור**
 55 **ארבעה ימים קודם שחיטה, מהיום העשירי לחדש ניסן עד יום**
 56 **ארבעה עשר בו, אף כאן בקרבן התמיד פעון ביקור ארבעה ימים**
 57 **קודם שחיטה**.
 58 הגמרא מקשה על ביאור זה: **אמר ליה רבינא לרב אשי, הני ששה,**
 59 **שבעה הוו** – וכי הטלאים הללו שיש להכין בלשבת הטלאים באותו
 60 ערב שבת, הם רק ששה, הרי שבעה טלאים צריך שיהיו שם, **דהא**
 61 **איכא דצפרא דתלתא בשבתא** – שהרי צריך להכין שם טלה נוסף
 62 לתמיד של שחר ביום שלישי בשבוע, שהוא למחרת ראש השנה,
 63 כיון שבמוצאי ראש השנה אין מדיחין לקנות טלאים.
 64 מקשה הגמרא על דברי רבינא: **ולמעמיך** – ולשיטתך, שצריך התנא
 65 למנות את כל הטלאים שיש להכין בעת ההיא בלשבת הטלאים, הרי
 66 **תמניא הוו** – שמונה טלאים צריך שיהיו שם, ולא רק שבעה.
 67 **דהאיכא דתניא דמעלי שבתא** – שהרי יש להכין שם טלה נוסף
 68 לצורך התמיד של יום ששי לפנות ערב, היות ומן הסתם בודקים את
 69 הטלאים ביום ששי בעוד היום גדול, ועדיין לא הוקרב התמיד של בין
 70 הערבים.
 71 מתרצת הגמרא: **הא לא קשיא, דלכתר דאקריב קאמר** – מפני
 72 שאפשר להעמיד את דברי התנא לאחר שהוקרב התמיד של בין
 73 הערבים, ועל אותו הזמן אמר שלא יהיו שם פחות משה טלאים
 74 מבוקרים.

1 **אלא פשיטא** שמדובר במשנה דלית ליה – שאין לו מספיק כבשים
 2 גם לתמידים וגם למוספים, ובמקרה כזה אמרה המשנה שיכול
 3 להקריב או תמידים או מוספים כרצונו. **ואי דיומיה, אמאי** – ואם
 4 כוונת המשנה לתמידים ומוספים של אותו יום, מדוע רשאי להקריב
 5 את הכבשים למוספים במקום לתמידים, הרי **תדיר ומקודש** (תדיר)
 6 **עדיף** – הרי לתמידים יש עדיפות על המוספים משום שיש להם שתי
 7 מעלות שהם גם תדירים וגם מקודשים, ואילו למוספים יש רק מעלה
 8 אחת שהם מקודשים. **אלא לאו דלמחר** – אלא ודאי כוונת המשנה
 9 לתמידים של מחר, שאין להם מעלה של 'מקודש' מפני שהוא יום
 10 חול, **וקתני שאין מעבדין זה את זה** ויכול להקריב את הכבשים
 11 היום למוספים או לדחותם למחר ולהקריבם לתמידים. **אלמא כי**
 12 **תדיר נינהו** – מוכח מכאן שתדיר לבד ומקודש לבד שוים
 13 בחשיבותם.
 14 דוחה הגמרא את ראיית רב חסדא: **אמר ליה אביי לרב חסדא,**
 15 **לעולם יש להעמיד את משנתנו כפי שאמרת בתחילה, דאית להו**
 16 **ולקדם** – שיש להם כבשים גם לתמידים וגם למוספים, ומדובר
 17 שהקדים את הקרבת המוספים לתמידים או להיפך. **ודקא קשיא לך**
 18 מהברייתא שאמרה **שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר**, שאסור
 19 להקדים את הקרבת המוספים, יש לתרץ **שמצוה בעלמא הוא** –
 20 איסור זה הוא מצוה לכתחילה בלבד, והמשנה מדברת לענין דיעבר, **יש**
 21 **שם עבר והקדים את המוספים לתמידים אין זה מעכב**.
 22 מביאה הגמרא ראייה אחרת: **הא שמע, נאמר במשנה בערכין (ג.)**
 23 העוסקת בחיוב בדיקת הקרבנות מכל מום קודם לשחיטתם, **שאין**
 24 **פוחתין משה טלאים המבוקרין** – בדוקים מכל מום, שאותם
 25 שומרים **בלשבת המלאים שבבית המקדש כרי** שיספיקו **לשבת**
 26 **ולשני ימים טובים של ראש השנה**. ולבאורה כוונת המשנה
 27 שצריכים להכין את ששת הטלאים שמא יארע שני ימי ראש השנה
 28 סמוך לשבת, ויספיקו הטלאים להביא מהם בשלושת ימים אלו שני
 29 תמידים בכל יום. ויש לברר **היכי דמי, אילמא דאית ליה** – אם
 30 נאמר שיש לו מספיק טלאים בין לתמידים ובין למוספים של שבת
 31 ושל ראש השנה, מדוע אומרת המשנה שצריך להכין רק ששה
 32 טלאים, הרי **תמידין ומוספין טובא הוו** – התמידים יחד עם
 33 המוספים הם הרבה יותר משה. **אלא לאו דלית ליה** – אלא ודאי
 34 מדובר כאן שאין לו טלאים שיספיקו גם לתמידים וגם למוספים,
 35 שצריך לשמור ששה טלאים לקרבנות התמיד של ראש השנה ולא
 36 להקריבם למוספי השבת. **ושמע מינה שתמידין עדיפי ממוספים,**
 37 הרי שתדיר עדיף ממקודש.

המשך ביאור למס' מנחות ליום רביעי עמ' א

15 קדושת היום, ולתמידים של מחר אין מעלה כזו כיון שמחר הוא יום
 16 חול.
 17 תשובת רב חסדא לרב אביי: **אמר ליה רב חסדא, תניתוה**
 18 **– שנינו זאת במשנתנו, 'התמידין אין מעבדין את המוספין ולא**
 19 **המוספין מעבדין את התמידין ולא (את) המוספין מעבדין זה את**
 20 **זה, ויש לברר, היכי דמי, אילמא דאית ליה ולקדם** – אם מדובר
 21 כביש לו כבשים לתמידים ולמוספים, והכוונה שיכול להקדים איזה
 22 שירצה, הרי אי אפשר לפרש כך, **והתניא, מנין שלא יהא דבר קרב**
 23 **על המזבח קודם לתמיד של שחר, תלמוד לומר בענין סדר**
 24 **המערכה שעל המזבח** (ויקרא ו ח) **יבער עליה הפזון עצים בפקר בפקר**
 25 **וערף עליה העולה וגו', היינו שיערוך על האש את עולת התמיד,**
 26 **ואמר רבא שכונת הברייתא שהמילה 'העולה' מיותרת, ובאה**
 27 **ללמד שתהיה עולה זו ראשונה לכל קרבנות היום. לפיכך לא יתכן**
 28 **לפרש במשנתנו שיקדים את המוספים לעולת התמיד.**

1 מביאה שאלה בענין זה: **בעא מיניה רב חייה בר אבין מרב חסדא,**
 2 **ציפור שאין להן כבשים שיספיקו לתמידין וגם למוספין, אי זה מהן**
 3 **קודם ודוחה את חברו.**
 4 הגמרא מבררת מה כוונת רב חייה בר אבין בשאלתו: **היכי דמי,**
 5 **אילמא תמידין דיומיה ומוספין דיומיה** – אם נאמר שכונתו
 6 שהתמידים והמוספים הם מקרבנות יום זה שעומד בו, **פשיטא**
 7 **שתמידין עדיפי ממוספים, כי לתמידים יש ביום כזה שתי מעלות,**
 8 **דהוו להו דבר תדיר – מצוי בכל יום, ומקודש – וגם שנוספה בהם**
 9 **היום קדושה מפני שהוא יום טוב. והמוספים יש בהם רק המעלה**
 10 **של קדושת היום. אלא כוונתו לתמידין דלמחר** – שנצרכים למחר,
 11 **ומוספין דהאידנא** – שנצרכים להיום. כגון שיש להם שני כבשים
 12 בשבת, האם יקריבם למוספי השבת, או לתמידים של מחר. והספק
 13 הוא, האם תמידין עדיפי שכן יש להם מעלה של תדיר, או דלמא
 14 מוספין עדיפי שכן יש להם מעלה דהוו להו מקודש מחמת